

22.	P	Frančiška, red.	Otoče	17.30	†† mamo Metko in ata Bojana Horvat
23.	T	Janez Stone, mučenec	Kamna Gorica	17.30	† Marijo Šimnic
24.	S	ob 13h pogreb Frančiške Kalan sveti večer	Kamna Gorica Dobrava	19.30 20.00 22.00	zbor prepeva kolednice božičnica , † Robert Ermana † Marijo Šinkovec
25.	Č	BOŽIČ	Kamna Gorica	8.00	† Franca Podobnika
26.	P	Štefan, muč. dan samostojnosti	Dobrava	8.00	† Štefana Škvorc
27.	S	Janez, evangelist	Dobrava	17.00	za farane
28.	N	SVETA DRUŽINA	Kamna Gorica	8.00	†† Anico in Valentina Šparovec
29.	P	David, kralj	Otoče	17.30	†† Valjavčeve, Berčičeve in Špendovove
30.	T	Feliks, papež			maše v fari ne bo
31.	S	Silvester, papež sveti večer	Dobrava	17.30	†† starše Šparovec in brata
1.	Č	MARIJA, BOŽJA MATI	Kamna Gorica	8.00	†† Alenčeve
2.	P	Bazilij Veliki, škof			maše v fari ne bo
3.	S	Jezusovo ime	Dobrava	17.00	za farane
4.	N	2. NEDELJA PO BOŽIČU	Kamna Gorica	8.00	† Janija Muleja

6. januarja 2026, na praznik Gospodovega razglasenja, se bo z zaprtjem svetih vrat baziliki sv. Petra v Vatikanu in z evharističnim bogoslužjem sklenilo jubilejno sveto leto. Obhajanje evharistije je priložnost za zahvalo Gospodu za vse, kar je storil v tem posebnem letu molitve in spreobrnjenja. K tej sveti maši smo vsi povabljeni. Tudi ob tej priložnosti bomo še mogli prejeti popoln odpustek. In obhajilo boste vsi mogli prejeti pod obema podobama, torej pod podobo kruha in vina. Bula o razglasitvi svetega leta to tako razloži: »V tej obliki je namreč znamenje evharističnega obeda popolneje razvidno; in jasneje je izražena Božja volja, s katero se potrjuje nova in večna zaveza v Gospodovi Krvi kakor tudi odnos med evharističnim obedom in eshatološkim obedom v Očetovem kraljestvu«.

Za krajevne cerkve bo sklepno bogoslužje svetega leta potekalo že na nedeljo Svete Družine. Vabim vas torej v ljubljansko stolnico 28. 12. 2025 ob 16h.

V soboto 3. januarja vsa bodo obiskali KOLEDNIKI. Če bi želeli obisk, sporočite.

Izdala župnija Kamna Gorica. Odgovarja: Marko Avsenik, žup. upravitelj.

El. naslov: marko.avszenik@rkc.si Telefon: 041 614 964

ŽUPNIJSKI LIST

ŽUPNIJE

KAMNA GORICA

Letnik 3. Št. 28. (od 21. 12. do 4. 1. 2026)

BOŽIČNA POSLANICA SLOVENSКИH ŠKOFOV

»Danes se vam je v Davidovem mestu rodil Odrešenik, ki je Mesija, Gospod!« (Lk 2, 11).

Na naša srca znova trka božično sporočilo, ki je za vsakega izmed nas zelo pomembno. Vsi čutimo in doživljamo: Ritem vsakdanjega življenja je neizprosno. Vse se dogaja hitro. Vsakodnevne obveznosti nas vedno bolj utrujajo. Svoje življenje zato živimo mnogokrat površno in na uspe nam najti pravega smisla našega bivanja in tudi ne resničnega miru in zadovoljstva.

Božična skrivnost nam odpira nove poglede. Novorojeno Božje dete nas vabi, da bi svoje življenje razumeli in dojeli v vsej pristnosti in bi ga mogli uresničiti. Bog sam je spregovoril na ta način, da se nam je vsega podaril. S tem nam je dal zgled, kako naj mi razumemo svoje življenje in kako naj živimo: V luči ljubezni. Vsako življenje je sad ljubezni, zato ga lahko človek uresniči le v odprtosti do sočloveka in do vsega stvarstva.

Božje dete prihaja v ta svet, ki ga pestijo vojne, konflikti, vseh vrst revščine... K temu veliko prispevata neenakost in nepravilnost pri razdeljevanju dobrin. Kako zelo na vsakem koraku čutimo pomanjkanje solidarnosti in spoštovanje dostojanstva vsakega človeka. Ob vsem se spoprijemamo še z vedno občutnejšimi podnebnimi spremembami, ki povzročajo mnogovrstne ujme. Vse to budi v nas negotovost in strah.

Božje dete prihaja med nas, v te razmere. Prihaja in nam s svojim prihodom prinaša svojo, Božjo logiko: V ospredje logike, ki jo prinaša Novorojeni, je postavljeno srce. Srce, ki vidi, čuti in odgovarja na vse stiske in vse bolečine... Če smo pripravljeni vstopiti v to njegovo, Božjo logiko, potem ne bomo živeli več samo drug ob drugem, ampak bomo v sočloveku gledali sestro, brata ter bomo od srca do srca gradili mostove.

Dete v jaslicah je naš Odrešenik, ki preganja vsak strah, sleherno temo nevednosti in hudobije ter prinaša mir in upanje. Njegov prihod med nas nam pravi, da imamo vsi enako dostojanstvo in enake pravice. Vsi imamo pravico živeti: nerojeni kot rojeni; bolni kot zdravi; šibki in plahi kot močni in pogumni. Zato je božično sporočilo univerzalno in je vesela novica vsemu svetu in vsakemu človeku.

Pomembno sporočilo božiča gre pogosto mimo nas. Zakaj? Ker nam tolikokrat zmanjka poguma, da bi odprli vrata svojih src in bi dopustili, da se nas Božje dete v jaslicah dotakne s tem svojim veselim sporočilom. Vendarle pa je vsak božič nova priložnost zame, zate in za vsakega izmed nas. Letošnji božični praznik obhajamo v zadnjem tednu jubilejnega svetega leta, zato naj bo tudi letošnji božič svetoleten v smislu, da bomo naredili še odločnejši korak k jaslicam, od koder prihaja vedno novo, neuničljivo upanje...

P. Ivan Platonovnjak: PREZRTI ČAS

Po čem hrepenimo, ko se življenje nagiba h koncu? (3)

HREPENIMO PO SMISLU, MIRU, UPANJU IN DA BI SE LAHKO POSLOVILI

Ko se življenje počasi izteka, se v nas prebudi globoko hrepenenje: da bi bilo to, kar doživljamo, še vedno del nečesa večjega. Da bi ne odšli v praznino, ampak v skrivnost, ki ji lahko zaupamo. Ne hrepenimo po podaljševanju življenja, temveč po notranjem miru, upanju, ki presega bolečino, in po možnosti, da se poslovimo v miru in z ljubeznijo.

Želimo, da bi zmogli prenašati bolečine. Da bi še enkrat čutili, da je imelo naše življenje smisel in da ga ima tudi vse to, kar doživljamo zdaj. Da naše hrepenenje ni zaman.

Hrepenimo po miru. Ne toliko po miru okoli nas, ampak znotraj nas. Po tistem blaženem miru, ko srce ve, da je bilo življenje dar, ki s smrtjo ne bo uničeno. Včasih najdemo mir šele čisto na koncu: po dolgih dvomih, bojih, tudi odporih. In vendar pride.

Ana pripoveduje o umirajočem duhovniku: »Veliko je molil, tudi skupaj sva molila, a med vrsticami je bilo kdaj pa kdaj slišati eno negotovost, recimo: 'Kako dolgo bo to trajalo?' ali: 'Ne bi rad še umrl.' Čisto na koncu pa je bil popolnoma miren in predan Bogu, čeprav v trpljenju. Stisk roke in topel glas je ta mir še poglobil.«

V takšnih trenutkih hrepenimo, da nas ne bi preplaval zgolj strah. Da bi nekdo ob nas ohranil upanje tudi takrat, ko ga sami komaj še najdemo. Upanje, ki ni zanikovanje resničnosti, ampak zaupanje, da tudi iz trpljenja lahko vznikne luč, novo življenje.

Včasih za to ni potrebnih veliko besed. Zadostuje le pogled. Jožica je doživela nekaj takega z možem:

»Proti zaključku svojega življenja me je vprašal, le kaj se dogaja z njim. Odgovorila sem mu, da so pljuča uboga, da so v slabem zdravstvenem stanju. Ta poved je bila dovolj, več ni spraševal... imela sem pravila: toliko kot bo vprašal, toliko mu bom povedala.«

Ko čutimo, da se bliža konec, si ne želimo, da bi nas obremenjevali z dejstvi. Ne potrebujemo razlage vsakega simptoma.

Želimo si, da bi bili slišani, razumljeni, spoštovani v tem, kar doživljamo. Da bi nekdo zaznal, koliko želimo vedeti in koliko ne.

V sebi nosimo neugasljivo hrepenenje po življenju. Marjana o tem pravi: »Tomaž je v zadnjih mesecih, tednih dneh življenja hrepenel po življenju, po ljubezni, po dotiku, po Bogu...«

Ana pa nadaljuje izkušnjo z drugimi bolniki:

»Spomnim se težkih onkoloških bolnikov, kjer ni ostalo nič drugega več kot paliativna oskrba, a so v sebi nosili nepremagljivo upanje: 'Saj bo boljše.' Moč življenja je tako močno položena v človeka, da gre onkraj smrti. Tega se takrat ne zaveda, a ga vidim, kako hrepeni po življenju do konca.«

To hrepenenje po življenju ne pomeni, da se ne moremo posloviti. Pomeni, da je življenje preveč sveto, da bi ga preprosto odložili. Pomeni, da si želimo, kolikor je mogoče, izpeljati svojo zgodbo do konca: človeško, dostojanstveno, sveto.

A hrepenimo tudi po tem, da bi se lahko poslovili. Včasih nas želijo reševati do zadnjega diha, a mi si želimo predvsem mirno oditi. Snežana je ob umiranju svoje drage mame čutila stisko:

»Ko je postala zmedena in je začela zapadati iz dremavice v dremavico, je padla odločitev, da jo je treba pričeti umetno hraniti. Velik del mene se je uprl takšni odločitvi, ker me je prevečalo globoko spoznanje, da spoštovanje življenja vključuje tudi sprejemanje umiranja kot naravnega dogajanja, zato se mi ni zdelo prav, da se sam proces umiranja kakor koli podaljšuje ali skrajšuje. Prepričana sem, da je življenje treba prepustiti, da se odvije samo vse do njegovega naravnega konca. Še danes ne vem, zakaj odločitvi nisem na glas ugovarjala.«

Ne prosimo, da se umiranje pospeši. A tudi ne želimo, da se podaljšuje na vsak način, če pomeni le še več bolečine. Hrepenimo, da bi nam bilo dovoljeno oditi v miru, naravno, z občutkom, da se izpolnjuje celota zemeljskega življenja.

Včasih nas je strah smrti in to tudi povemo. Mirjam pravi:

»Kakšen teden pred smrtjo, ko je bil oče res že zelo zelo ubog in v velikih bolečinah, vendar še vedno poln upanja, mi je zaupal, da se nekoliko boji umreti, ker ne ve, ker ga čaka. Po daljšem preprostem pogovoru se je umiril.«

Marsikdaj se prav ob koncu nekaj razjasni. Nekaj se premakne. Mirjam to opisuje z ganljivimi besedami o svoji mami:

»Mama je v katoliškem domu, kamor sem jo preselila, postala še bolj zagrenjena in jezna. A ob zadnjem obisku je bila prerojena. Imela je blag nasmeh, prvič v vseh letih me je objela, se zahvalila in celo izrazila željo, da skupaj zapojeva Marija, ti pomagaj nam. Ona je šepetala, jaz pa sem ji pela na uho. Vedela sem, da je to slovo. In tako je bilo.«

Ko se lahko poslovimo – resnično, v miru, brez prisile, brez maske – je to neprecenljivi dar. Takrat se v nas zbližajo smisel, mir, upanje in poslovitev. Takrat lahko rečemo: bilo je težko, a tudi sveto.

Na koncu hrepenimo, da bi bilo to, kar smo, sprejeto z vsem, kar je bilo: z vero in dvomi, z močjo in slabostjo, z upanjem in strahom. Da bi v miru položili svoje življenje v roke Boga Očeta, ki nas je ustvaril in nas v Kristusu po Svetem Duhu odrešil, ter zaupali, da nas bo sprejel v objem večne ljubezni. Take kot smo. Za vso večnost.

